

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Tersta 1. maja. Spet pripoveduje „Triest. Zeit.“ od nove zasadbe drevja na Krasu. 27. dan p. m. se je gosp. deželni poglavar z mnogimi gospodi podal v Slum, kjer so na nekem 3 orale velikem prostoru, ktereja je občina (soseska) s kamnjem ogradila, pere drevesa slovesno posadili. Iz Sluma se je gosp. deželni poglavar podal čez Buzet (Pinguente) v Roč, kjer je enak, 4 orale velik kos zemlje tudi v zasadbo določen in ktereja je občina z živo mejo zagradila. Posebno hvalijo častitega fajmoštra v Roču gosp. Gollmayr-ja, kateri se že več let neutrudljivo poganja za murvorejo in tudi pri pogojzdovanji Krasa se verlega domoljuba skazuje, v katerem obziru so tudi kantonski poglavar Buzetški gosp. Dejak, gosp. fajmošter Marcellia v Laniščah in še nekteri drugi pohvale vredni.

Iz štaj. slovenskih Goric JI. Celi teden že imamo neprijetno in nekaj hladno vreme, in vendar se vsa narava čedalje bolj oživljuje, in vse, kar se vidi, se tako lepo kaže, da nam serce veselja poskakuje in da nadjamo se tudi letos ne kaj slabe letine. Berž ko je bela odeja minula in zima slovó vzela, smo se sicer malo bali za ozimino, pa nič kaj se ji ni zgodilo, le terta je po nižinah malo terpela, pa vsaj, ako nas kaka druga nesreča ne zadene, bomo še morebiti tudi ljubega vinca nekaj dobili. — Pri uni veliki nesreči pri Št. Petru blizo Maribora je le 10 oseb utonilo in od teh jih je bilo 8 iz Serkovčke vasi tik Drave. Šent-Peterska fara se razprostira prek Drave. Na vuzemski ponedeljek, ko je na Št. Peterški Gori še posebno obhajilo, se je mnogo ljudi k popoldnešnji službi božji perpeljati hotelo, in bi se bili tudi srečno prepeljali, kakor drugekrat, pa silen veter je navstal, čoln pod mlin zagnal in toliko nesrečo uzrokoval. — Ta nesreča je žalibog! živa priča, kako dobri in resnični so sveti, ki so jih umni možje zastran naprave pravega broda po vožnji dostikrat že zastoni izustili. — Gosp. dopisniku iz Dervanja na Štaj. lep pozdrav od „nemško cepljenih“ Goričanov! — al prosimo ga, naj se drugikrat, preden tako oestro piše, tudi prepriča, ali je res vse tako, kakor on misli ali ne, da ne bode iz betve voz. Tudi je treba, da se človek vselej v svojem kraju dobro ogleda; potem bo milostjeje sodil od drugih. Le vselej „vsakemu svoje“!

Novičar iz raznih krajev.

Po tudo-peštanskih časnikih sta presv. Cesar in Cesarica 4. dan t. m. popoldne o poli petih v poglavno mesto ogerske dežele prišla. Obé mesti Pešt in Buda ste bile krasno okinčane; ljudstva se je snidilo, da se je vse terlo, ki je Nju Veličanstvi po vseh potih pozdravljalo z živimi „Eljen“-klici, (vidi se iz tega, da vsak narod, kateri se zavé da je narod, razodeva svoje veselje v svoji besedi, ne pa s ptujko „Vivat“ že davnej pokopanega latinskega naroda). Cesar v maršalski uniformi je jezdaril žlahnega arabskega belca, Cesarica pa v narodni ogerski obleki se je peljala v kočii z osmimi konji; na ogerski ogovor kardinala in knezoškofa v cesarskem gradu v Budi so odgovorili tudi Cesar v ogerskem jeziku, da so radi na Oggersko prišli pokazat Cesarici prelepo deželo in se osebno prepričati o stanji in potrebah ljubljene kronovine. Vsakozi je skerb moja — so dalje rekli — obernjena na blagor te dežele in vsega cesarstva in si tako zagotoviti zadovoljnost vseh mojih zvestih podložnikov. — Po cesarskem sklepu se bodo v povzdigo konjske reje našega cesarstva vprihodnje vsako leto skozi 3 leta premije delile takim konjem, ki so za stavo najhitreje derjali; premije ali darila v ta namen, po katerem se nima le berzost temuč tudi moč in terpežnost kónj skušati, bojo znašale vsako leto 6550 zlatov (cekinov) in jahališča za vse dežele cesarstva bojo na Dunaji, v Peštu, Pardubicu, Lvovu in Kološu. Še druge premije po vseh deželah pa se bojo delile vsa-

ko leto dobro gleštanim, zdravim in močnim kobilam od 4. do 7. leta z lepim in zdravim žbetom, in pa takim triletnim kobilam, katerim se vidi, da bojo za pleme dobre in ktere še niso bile nikoli vprežene; za te premije je določeno vsako leto 3250 cekinov. Več od tega bomo ob svojem času povedali. — Po več deželah in posebno na Francozskem so take družtva, ktere živino dajejo v najem (zakúp), kar je ubožnišim kmetom v veliko pomoč. Kdor vzame kakošno koli živino v najem, skerbí za-njo in jo redí; za to ima gnoj, mleko in da mu dela; vse drugo gré lastniku. Sliši se, da tudi v našem cesarstvu se ima osnovati ta reč; kadar se bo, bomo več povedali. — Nova postava za obertništvo in rokodelstvo (Gewerbegesetz) je nek že popolnoma dodelana in se bo že ta mesec cesarju v poterjenje predložila. — Na političnim polji je še zmiraj velika suša; najvažniša je kitajska homatija, ki prihaja čedalje imenitnejša. — V Parizu imajo z rusovskim vélikim knezom Konstantinom veliko opraviti; Parižani ga sicer niso tako glasno sprejeli, kakor v drugih francozkih mestih, vendar jim dopada priličnega careviča živahno in priljudno obnašanje, polno „slovanske dvorljivosti“, kakor pravi nek časnik. Cesar Napoleon ga je poslal z vélikim križem častne legije. Govorí se, da bode šel tudi v London. — Novi deržavni zbor v Londonu se je začel 30. dan p. m.; začetek ni bil posebno slovesen, ker kraljica ni mogla pričujoča biti.

Osel kralj zverin.

Po národni pripovedki.

V času ko v klasu je bob in ko rastla je v stročji pšenica Živel je dolgouhán, ki navadno ga zovemo osla. Več gospodár mu ni všeč, preobilo nalaga mu dela, Hrbet šibi od tovora se mu, in od bičanja gol je; Noge ga komaj drže, od lakote vamp mu je skrčen Kajti slab je trnje obéd, pa se rêdi od tega! Ni strpeti mu moč, in misli si: posel je osel. Tak govorijo ljudje. Res, osel sem jaz po imenu. Al da po djanji ne bom, odpovém se pôselskim delom. Reče in, mož beseda, zbeži in pusti gospodarja. Šel je v gojzd in redil se je tam ob svojem na paši, Vès svobode vesel, ki dozda mu bila je tujka; Tepen je bil od kar ga rodila je mati oslica, Ni je besede poznal, ki se ljubo glasi samostojnost. Vedi pa vrag, kdo vžgal mu je um, da dospél je do znanja? Sáj mu dajál gospodár sáj zmir je zveste čuvaje: Trnje za jéd in po rébrni bič — dva varha zadostna, Vendar pa pústimo stvar, ker to modrovanje ne hasni. Ali svoboda mu dá, kar sánjati prej si ni upal, Misli mu dá in misli dadó mu prebrisano glavo. Enkrat se ravno gostí, kar vidi da k njemu koraka Vseh zverin gospodár, oroslansko njih veličanstvo. Splaši ga prvi ugled, da ti skor ni vedil pri čem je. Ali zavé se mi kmal, in misli in zmišlja zvijače. Eno dobí, ki ko blisk mu um in možgane prešine. Dolgo ne misli, zvali se na tla in leži po oslovski. Miren in len, se ničesar boječ in pokojno čakaje. Modro drže približuje se lev in stopa počasno, Meri korák, da korák za korákom enak mu je vsákter. Pride srdit oroslán, al osel lenúh se ne gane. Reče mu lev govoreč: Al ne boš se meni naklonil? Kakšen rešpekt ti je to pred menój, ti para oslovska? Ali ne veš, da sem jaz, da sem kralj vsevrstne zverine? Osel odriga na to: kaj, kaj si ti rekel, da ti si? Lev zarjove na glas, da je kralj vsevrstne zverine. Ija, zariga oslić, nikár ti tak ne govori, Kar ti pride na um, moj lev; za mislijo jezik! Lahko bi jaz življenje ti vzel, le nikár me ne draži, Molči in fletno mirúj. Kdo tebe izbral je za kralja? Lahko je vneti prepír, poravná pa s težo se vsikdar. Daj ti, povej: od kdaj si ti kralj vsevrstne zverine? Kje ti je list, da si kralj, pokaži mi pisano spričo; Nisi ti, lev, kralj; jaz sem ti kralj vsevrstne zverine.

(Konec sledi.)